

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

otel

roman

arthur hailey

45

OTEL

roman

Arthur Hailey

üçüncü baskı

hotel
novel by
arthur hailey
1965
türkçesi : leyla ragıp

e yayınları: 45

genel dizi

ankara caddesi 13
telefon : 26 81 42
narlıbahçe sokak 19/3
27 87 20
posta kutusu 12
istanbul Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arthur Hailey 1920 yılında İngiltere’de doğdu. Kraliyet hava kuvvetlerinde pilot olarak II. Dünya Savaşına katıldı. Savaştan sonra da Kanada’ya göçtü. İş hayatıyla yazarlığı bir süre at başı götüren Hailey önceleri televizyon oyunları yazıyordu. İlk romanını 1959 yılında hazırlamaya başladı. «*Hastane*» (e yayınları: 73) adını taşıyan ilk büyük romanının yayınlanmasını ve uyandırdığı büyük ilgiyi «*Ekâbir*» (e yayınları: 71) ve «*Otel*» (e yayınları: 45) izledi. Daha sonra Hailey, «*Havaalanı*» (e yayınları: 24) ve «*Wheels*» le bu ünü pekiştirdi. «*Otel*», büyük bir Amerikan şehrinin eski bir otelinde yaşayan, çalışan değişik kattan kişilerin öyküsünü anlatır. Daha sonra filme de alınmış, başrollerinde Rod Taylor, Catherine Spaak, Merle Oberon ve Karl Malden oynamıştır.

e yayinlari

Kitap/yayın/dağıtım
ankara caddesi 132 no 26040 ekinli istanbul

OTEL * Hotel * arthur hailey'in romanı * e yayinlari:
45 * yayın hakları: arthur hailey / kesim yayın ajansı / e
yayinlari 1971 * birinci baskı: ocak 1971, ikinci baskı:
temmuz 1972, üçüncü baskı: eylül 1973 * dizgi baskı:
murat mat. koll. şti. * e yayinlari idare ankara caddesi
13 telefon: 26 81 42 dağıtım narlıbahçe sokak 19 kat, 3
telefon: 27 87 20 yazışma ve istekler için kısa adres:
e yayinlari posta kutusu 12 istanbul

arthur hailey

OTEL

roman

Bu kitaptaki kişilerin gerçekte ilgisi yoktur. Yaşayan ya da ölü biriyle her türlü benzerlik raslantıdır.

PAZARTESİ AKŞAMI

1.

Peter McDermott, kendine kalsa otelin baş dedektifini çoktan kovmuş olacağını düşünüyordu. Ama, kendi başına iş yapma olanağı yoktu ve en gerekli anda eski bir polis olan şişko dedektif gene ortadan kaybolmuştu.

Bir seksenden uzun ve sıska McDermott sabırsızlıkla masanın üstündeki telefonu tıngırdattı. Geniş ve yerleri yekpare halı döşeli büronun pencere kenarında duran kıza dönerek, «Her şey bir an karmakarışık oluveriyor. Hiç kimse bulamıyor herifi,» dedi.

Christine Francis kol saatine göz attı. Gece, saat on birinin birkaç dakika öncesiydi. «Baronne Caddesinde bir bar var. Bir de orayı dene bakalım.»

Peter McDermott başını salladı. «Santral şu anda Ogilvie'nin nereye takılıp kaldığını araştırıyor.» Masanın gözünü açarak içinden sigara paketini çıkardı, genç kıza uzattı.

Kız sigarayı aldıktan sonra McDermott da bir tane yaktı ve onun dumanı içine çekişini seyretti.

Christine Francis St. Gregory otelinin müdüriyet bölümündeki bürosundan birkaç dakika erken çıkmıştı. Geç saatlere kadar çalışmış, eve gitmeyi düşünürken genel müdür yardımcısının oda kapısının altından sızan ışık onu içeri çekmişti.

«Bizim Mr. Ogilvie kendi kurallarını kendi koyar. Warren Trent'in emri böyle,» dedi Christine.

Mc Dermott o sıra telefonda gene kısaca bir şeyler konuştu, sonra beklemeye başladı. «Haklısın», diyerek kızın sözlerini doğruladı. «Bir kez otelin dedektif örgütünü düzenlemeye çalışmıştım ama sıkı bir zılgıt yediğim için bir daha böyle işlere kalkışmadım.»

Christine yavaşça: «Bunu bilmiyordum,» diye karşılık verdi.

Adam kıza şaka edercesine baktı. «Her şeyi bildiğini sanıyordum.»

Gerçekten de, genellikle olup biteni bilirdi genç kız, New Orleans'ın en büyük otelinin sahibi, huysuz ve sağı solu belli olmayan Warren Trent'in özel yardımcılığını yapmakta otelin günlük olaylarının yanı sıra içeride nelerin döndüğünden de haberi vardı. Örneğin, bir ya da iki ay önce otelin genel müdür yardımcılığına atanan Peter'in, koca St. Gregory'yi gerçekten tek başına idare etmesine rağmen pek az para ve kısıtlı bir yetkiyle çalıştığını da çok iyi biliyordu. Bunun gerisinde yatan nedenlerin, Peter McDermott'un özel yaşamını kapsayan ve üstünde «gizli» yazılı bir dosyanın içinde bulunduğundan haberi vardı. Christine, «Gene neler dönüyor ortada?» diye sordu.

McDermott, düzensiz ve hemen hemen çirkin sayılabilecek yüz çizgilerini değiştiren bir neşeyle güldü. «On birinci kattan şikâyet var. Âlem yapıldığı söyleniyor. Dokuzuncuda Croydon Düşesi kocasına bir garsonun hakaret ettiğini iddia ediyor. 1439 da birinin korkunç iniltiler çıkardığı haberi geldi. Gece müdürü hasta, diğer iki dedektifin de işleri var.»

McDermott tekrar telefonda konuşmaya başlayınca Christine birinci asma kattaki büronun penceresinden dışarı bakmaya başladı. Sigara dumanının gözüne kaçmasına engel olmak için başını geriye atmış, dalgın dalgın caddeyi seyrediyordu. Tam karşıda, bitişik binaların arasındaki açıklıktan kalabalığı ve dikdörtgen şeklindeki Fransız Mahallesini görebiliyordu. Gece yarısına bir saat kala, Fransız Mahallesinin canlanması için erken sayılırdı. Barlar, müzik salonları, meyhaneler, gece kulüplerinin önlerindeki ışıklar ertesi sabaha kadar yanacaktı.

Kuzeye doğru, belki de Pontchartrain Gölü çevresinde bir yaz fırtınası kopmak üzereydi. Fırtınanın başlangıcı, gürlemeler ve arada sırada çakan şimşegin aydınlığından anlaşıldı. Eğer talih yardım eder de fırtına güneye, Meksika Körfezine kayarsa sabaha New Orleans'da yağmur yağabilirdi.

Christine yağmuru sevinçle karşılayacaklarını düşündü. Üç haftadır kent sıcak ve nemden boğucu bir hale gelmişti.

Bu yüzden de her yanda gerginlik vardı. Otelde de bir rahatlama olacaktı. O gün öğleden sonra baş teknisyen sıcaktan yakınmıştı. «En kısa zamanda soğuk hava tertibatını kapatmazsam yapacaklarımdan kimse beni sorumlu tutamaz.»

Peter McDermott telefonu yerine koymuştu. Christine sordu: «İniltilerin geldiği odada kimin kaldığını biliyor musun?»

Peter hayır anlamında başını salladı. «Bulurum. Belki biri kötü bir düş görüyordur ama ne olup bittiğinden emin olmamız gerekiyor.»

Christine cilâlı, geniş tahta masanın karşısındaki deri kaplı koltuğa çökerken birden ne kadar yorgun olduğunu anladı. Başka zaman olsa, saatler önce Gentilly'deki dairesine dönmüştü. Ama bugün özellikle dolu bir gündü, iki kongre vardı ve üyeleri otele gelmişlerdi bile. Bunun yanı sıra da birçok müşteri akın ediyordu, bir sürüsü de soluğu Christine'in masasında almışlardı.

McDermott önündeki kâğıdın üstüne bir şeyler karalar-ken, «Peki teşekkür ederim» dedi. «Albert Wells, Montreal'denmiş.»

Christine cevapladı: «Onu tanıyorum, her yıl buraya gelip kalır. Ufak tefek, çok iyi bir adamdır. İstersen o işle ben ilgilenirim.»

Peter düşünürken bir yandan da Christine'in ince ve biçimli vücudunu süzüyordu.

O sıra telefon çaldı, Peter açtı. «Özür dileriz efendim ama Ogilvie'nin yerini bulamıyoruz.» Konuşan santraldeki memurdu.

«Aldırmayın, yalnız bana şef komiyi verin.» McDermott, baş dedektifi kovamasa bile sabaha kendisine bağırıp çağırabileceğini düşündü. Bu arada on birinci kattaki karışıklığa bakması için birini göndermesi, kendisinin de Croydon dükü ve düşesiyle görüşmesi gerekiyordu.

«Şef komi.» Peter burnundan konuşan Herbie Chandler'in anlamsız ve dümdüz sesini hemen tanıdı. Chandler de Ogilvie gibi otelin eskilerindendi ve çalışanlar içinde, işinin dışında başka oyunlar çevirenlerin başında gelmekle tanınırdı.

McDermott sorunu anlattıktan sonra Chandler'in seks âlemi yapıldığı konusundaki şikâyeti incelemesini istedi. Peter'in az çok umduğu gibi Chandler hemen itiraza başladı.

«Bu benim işim değil Bay Mac. Hem sonra burada hâlâ çalışıyoruz.» Yarı küstah, yarı yaltaklanırcasına konuşmasıyla Chandler'di bu işte.

McDermott gene de talimatını verdi, «Tartışmayı bırakın, bu şikâyetle ilgilenilmesini istiyorum.» Başka bir karara daha varmışçasına ekledi: «Bir şey daha var. Bir çocuğu, anahtarla birinci katta Bayan Francis'in bürosuna gönderin.» Daha fazla tartışma olmaması için de ahizeyi yerine koydu.

Sonra Christine'in omuzuna yavaşça dokunarak: «Hadi gidelim. Komiyi de yanına al. Dostuna da söyle, bundan sonra korkulu düşlerini yorgan altında görsün,» dedi.

2

Herbie Chandler, ince yüzünde içinin rahat olmadığını açığa vuran bir ifadeyle St. Gregory otelinin girişindeki şef komi masasının yanında düşünceli düşünceli duruyordu.

Şef kominin masası, çok süslü tavana kadar uzanan yivli sütunlardan birinin yanında, giriş ve çıkışı gören ortalık bir yerdeydi. Şu anda da salonda çok hareket vardı. Bütün akşam, konferansçılar içeri dışarı gidip gelmişlerdi ve saatler geçtikçe de kararlı neşeleri içkinin de etkisiyle artıyordu.

Chandler alışkanlıkla çevresini seyrederken Carondelet Caddesine açılan kapıdan şamata ederek bir grup girdi. Üç kadın ve iki erkek olan şamatacılar Fransız Mahallesinde Pat O'Brien'in barında turistlere bir dolara satılan kadehlerden sallıyorlardı ellerinde, içlerinden biri o kadar fazla yalpalıyordu ki diğerleri ona destek olmak zorunda kalıyorlardı. Üçünün de yakasında birer kart vardı. Kartların üstünde GOLD CROWN COLA, altında da adamların adları yazılıydı. Giriş salonundakiler hoşgörülülikle yol açtılar, beşli topluluk da birinci kattaki bara geçti.

Arada bir gece trenleri ya da uçaklarıyla gelenler oluyordu, Chandler'in idaresindeki komiler bunlara odalarını gösteriyorlardı. Ama komi deyip geçmeyin, hepsi de gençlik çağını aşmış, her biri kırkının üstünde orta yaşlı erkekler olmuşlardı. Bir çoğu da çeyrek yüzyıldan beri otelde çalışan kır saçlı gediklilerdi. Komileri kovmak ya da işe almakla yetkili Herbie Chandler genellikle yaşlıca erkekleri tercih ederdi. Ağır

eşya taşıırken zorluk çeken ve hafif hırıltılar koyveren biri, çok hafifmiş gibi çantaları elinde serbestçe sallayan genç komiden çok daha fazla bahşış alırdı. Eskilerden katır gibi güçlü ve dayanıklı bir komi numaradan çantaları arada bir yere koyar, elini kalbine götürür, başını hafifçe salladıktan sonra tekrar yükünü taşımaya başlardı. Bu oyun çokluk iyi sonuç verir, adamın bir sonraki köşe başında kalb krizi geçireceğinden emin olup vicdaniyle başbaşa kalan müşterilerinden bir dolardan aşağı bahşış koparılmamasını sağlardı. Ama müşterilerinin bilmedikleri nokta bahşışın yüzde onunun her zaman Herbie Chandler'in cebine indiği ve bu arada da komilerin işlerini ellerinde tutabilmek için adama her gün iki dolar verdikliydi.

Şef kominin kendine özgü baş sistemi yavaştan homurtulara yol açmakla birlikte, hızlı çalışan bir komi otel dolu olduğu zaman haftada kendisine yüz elli dolar ayırabilirdi. Bu geceki gibi durumlarda Chandler her zamanki saatinden çok daha geçe kadar masasının başından ayrılmazdı. Hiç kimseye güvenmeden, alacağı yüzdeden gözünü ayırmazdı. Bu arada da müşterileri tartmakta garip bir ustalığı vardı. Üst katlara gidiş ve dönüşün ne kadarlık bir gelir getireceğini hesaplamakta üstüne yoktu. Geçmişte komilerden birkaçı, aldıkları bahşışın bir bölümünü Herbie'den saklamışlardı. Ama bunun misillemesi hiç şaşmadan çabuk ve acımasız çalışırdı ve uydurma işlerde meydana gelen bir aylık askıntı kurallara uymayanları genellikle yola getirirdi.

Chandler'in bu gece otelde kalması için başka bir neden daha vardı. Birkaç dakika önce Peter McDermott'la yaptığı konuşmadan sonra sıkıntısının artması da bundandı. McDermott on birinci kattan gelen şikâyetin incelenmesini istemişti. Ama Herbie Chandler'in durumu araştırmasının gereği yoktu, çünkü on birinci katta neler olup bittiğini aşağı yukarı biliyordu. Nedeni de çok basitti, âlemi kendi düzenlemişti.

Üç saat önce iki genç istediklerini kendisine açıkça anlatmışlardı, çocukların babaları kentin zenginleri ve otelin devamlı müşterileri olduklarından ikisini de saygıyla dinlemişti. Biri, «Dinle Herbie,» demişti. «Bu gece bir kardeşlik dansı var. Ama biliyorsun hep aynı dâva, biz değişik şeyler olsun istiyoruz.»

Cevabını bile bile, «Nasıl değişik şeyler?» diye sormuştu.

Çocuk kızarmıştı. «Bir daire tuttuk. Birkaç kız istiyoruz.»

Herbie bir anda kararını vermişti, iş çok tehlikeliydi. İki- si de çocukluktan erkeklik çağına yeni geçmişlerdi. Hem sonra içkili olmalarından da kuşkulanıyordu. Herbie, «Özür dilerim baylar,» diye başlarken diğeri araya girmişti.

«Bize yapamayacağım, diye maval atma. Burada kiralık kızlar işlettiğini biliyoruz.»

Herbie, sivri dişlerini ortada bırakan gülümsemeye benzer bir hareket yaptı. «Bay Dixon, bu kaniya nereden kapıldığınızı bilmiyoruz.»

İlk konuşan ısrar ediyordu. «Para verimiz Herbie, bunu çok iyi biliyorsun.»

Şef komi kuşkularına rağmen duraladı, beyni de açgözlülükle işliyordu. Son zamanlarda işinden başka sağladığı ek gelirlerde, her zamankinin tersine bir durgunluk başgöstermişti. Belki de her şeye rağmen göze alınacak tehlike az olurdu.

Adı Dixon olan, «Sallanmayı bırakalım, kaç para?» diye sordu. Herbie gençlere baktı, babalarının durumunu hatırlayarak her zamanki rayici iki katına çıkardı, «Yüz dolar.»

Bir an ikisi de duraladı. Sonra Dixon kararlı kararlı konuştu. «Sen kazandın.» Arkadaşını da kandırmaya çalışarak: «Dinle» dedi «zaten kafayı çekmek için gereken parayı ödedik. Açığını da ben kaparım.»

«Şey...»

Herbie ince dudaklarını diliyle yaladı, «Baylar, önceden söylemem gereken bir şey daha var. Hiç gürültü yapmamaya dikkat etmelisiniz. Gürültü yüzünden şikâyet olursa hepimizin başı belâya girebilir.»

Gençler gürültü yapmayacaklarına onu inandırmışlardı ama, şimdi anlaşıldığına göre gürültü olmuştu ve ilk korkuları rahatsız edecek şekilde gerçekleşiyordu.

Bir ara kızlar her zamanki gibi ön kapıdan girmişlerdi. Kızların oda ayırtan müşteriler olmadığını da sadece, içeride çalışan birkaç kişiden başka kimse anlayamamıştı. Her şey yolunda gitseydi, geldikleri gibi sıkıntısızca çıkıp gitmeleri gerekliyordu.

McDermott'un on birinci katta bir oturak alemi yapıldığını açıklıkla bildirmesi bir şeylerin yolunda gitmediğine ciddi şekilde kanıtlık ediyordu. Ama ne olabilirdi bunlar? Herbie huzursuz huzursuz kafayı çekmekten bahsettiklerini hatırladı.

Giriş salonu gereğinden fazla çalışan soğuk hava tesisatına rağmen sıcak ve nemliydi. Herbie cebinden bir ipek mendil çıkararak terleyen alnını sildi. Bu arada da yaptığı deliliğe küfrediyor bu durumda yukarı çıkmak ya da işlerden uzak durmak çareleri arasında bocalıyordu.

3

Peter McDermott, Christine'i yanındaki komiyle on dördüncü kata çıkan asansörde bırakıp dokuzuncu katta indi. Asansörün açık kapısında bir an durakladı. «Tatsız bir şey olursa bana haber verin.»

«Gerekirse haykırım.» Kapı kapanırken gözleri karşılaştı. Adam bir an durarak bulundukları yeri gözden geçirdi, sonra, uzun bacakları ve uyanık haliyle halı döşeli koridoru geçerek Kral Dairesine doğru yürüdü.

Teklifsizce, kodamanlar bölümü olarak bilinen St. Gregory'nin geniş ve en gösterişli dairesinde bir zamanlar içlerinde devlet başkanları ve soylular bulunan seçkin sınıftan pek çok kişi kalmıştı. Çoğu da, kendilerine yapılan kısa bir karşılama töreninden sonra kent halkı ahlâksızlık ve terbiyesizlik etse bile konuklarının özel yaşamına saygı duyduğu için New Orleans'ı sevmişlerdi. Şimdi de devlet başkanı takımından olmasalar da gene otelin en seçkin müşterileri sayılan Croydon dükü ve düşesi yanlarında sekreteri ve düşesin beş cins köpeğiyle Kral Dairesinde kalıyorlar.

Peter McDermott, üstleri altın zambaklarla süslü çift kaplamalı deri kapının üstündeki sedef düğmeye bastı, içeriden kısık bir zil sesi ve daha az kısık havlamalar geldi. Adam kapının açılmasını beklerken bir yandan da Croydon'lar hakkında duyduklarını ve bildiklerini düşünüyordu.

Eski bir ailenin oğlu olan Croydon dükü, içgüdüünün etkisiyle halka inerek kendini zamanın akışına uydurmuştu. Geçen on yıl içinde, çok ünlü bir kadın ve aynı zamanda Kraliçenin yeğeni olan karısının da yardımıyla İngiltere'nin dış ül-

kelerde uluslararası temsilciliğini yapmış, bu arada hükümet tarafından en zor işlerle de görevlendirilmişti. Halkla ilişkilerinin, bazı yerlerde belki de başka erkeklerin karılarıyla olan serüvenleri ve içkiye düşkünlüğü yüzünden aşırı dereceye varması nedeniyle dükün iş hayatının sallantıda olduğu söylentileri yayılmaya başlamıştı. Oysa bazı haberlere göre de dükün üstüne düşen gölge hafif ve geçiciydi, düşes de durumu gayet iyi idare ediyordu. İkinci bir görüşe göre, Croydon dükünün pek yakında İngiltere'nin Washington büyükelçisi olacağı belirtiliyordu.

Peter'in arkasından mırıltı halinde bir ses yükseldi: «Özür dilerim Bay McDermott, sizinle görüşebilir miyim?»

Aniden dönen Peter arkasında yaşlı oda garsonlarından Sol Natchez'in durduğunu gördü. Natchez koridoru yavaşça geçmişti. Bir ölü gibi zayıftı ve sırtında otel işçilerinin giydikleri kırmızı ve altınrengi şeritlerle süslü beyaz bir ceket vardı. Saçlarını kafasına sımsıkı yapıştırmış, alnına da eski usul perçem düşürmüştü. Gözleri renksiz ve nezleli gibiydi, sinirli sinirli oğuşturduğu ellerinin üstündeki damarlar da ip gibi ortaya çıkmış, etleri sanki aralarına gömülmüştü.

«Ne oldu Sol?»

Sesinden üzüntülü olduğu sezilen garson, «Sanıyorum, hakkımdaki şikâyet üzerine buraya geldiniz,» dedi.

McDermott çift kanatlı kapıya baktı. Kapı henüz açılmamış ve köpeklerin havlamasından başka içeriden hiç bir ses gelmemişti. Peter: «Ne oldu?» diye sordu.

Öteki üst üste iki kere tükürüğünü yutmaya çalıştı. Cevap verecek yerde yalvaran bir sesle acele acele fısıldadı: «Mr. McDermott eğer bu işi kaybedersem benim yaşımda biri için ikinci bir iş bulmak çok zor olur.» Gözlerinde kızgınlık ve kuşku karışımı bir ifadeyle de Kral Dairesine bakıyordu. «Bu geceye kadar kendilerine hizmet etmekte hiç güçlük çekmedim. Çok şey bekliyorlar, hiç bahşiş vermemelerine rağmen ben aldırımyordum.»

Peter elinde olmadan güldü. İngiliz soylu kişileri pek ender bahşiş verirlerdi. Herhalde kendilerine hizmet ettirmekle garsonlara şeref verdiklerini düşünüyorlardı.

Peter gene lâfın arasına sorusunu sıkıştırdı: «Hâlâ söylemedin ama...»

«Sözümü şimdi oraya getiriyorum, Mr. McDermott.» De-

desi olacak yaşta bir adamın üzüntüsü Peter'in canını iyice sıkıyordu. «Yarım saat kadar önceydi. Dükle düşes geç vakit akşam yemeği ısmarladılar. İstiridye, şampanya, melez usulü pişirilmiş karides istediler.»

«Ne istediklerini bırak da olanı anlat sen.»

«Şey, beyim, o melez usulü karidesi tabaklara aktarıırken olanlar oldu. Şey, bunca yıldır böyle bir şey yaptığım enderdi.»

«Tanrı aşkına.» Peter'in gözü, açıldığı anda konuşmanın kesilmesini gerektirecek olan kapıya dikiliydi.

«Evet, Mr. McDermott. Karidesi tabaklara koyduğum sırada düşes masadan kalkıp gitti, döndüğünde koluma çarptı. Bilmesem kasıtlı yaptığını sanırdım.»

«Hadi canım sen de, saçmalama.»

«Biliyorum efendim, biliyorum. Ama olan oldu, dükün pantolonu kirlendi, yine de leke bir buçuk santim genişliğinde var yoktu.»

Peter kuşkuyla sordu: «Bütün olay bu kadar mı?»

«Bay McDermott, yemin ederim bu kadarcık. Ama düşesin yaptığı şamatadan adam öldürdüm sanırdınız. Özür diledim. Temiz bir peçete ve suyla lekeyi temizlemeye çalıştım. İlle de Mr. Trent'e haber yollayacağım diye tutturdu...»

«Mr. Trent otelde değil ki.»

Peter bir yargıya varmadan önce hikâyenin diğer yanını da dinlemesi gerektiğini düşündü. Öteyandan adama talimatını verdi: «Eğer bu gecelik işiniz bittiyse evinize gidebilirsiniz. Yarın geldiğinizde haber verin, size ne olacağını söylerler.»

Garson gidince Peter McDermott yeniden zile bastı. Bu kez, köpekler yeniden havlamaya başlamadan önce kapıyı ablak suratlı genç bir adam açtı. Gözünde kelebek gözlükler vardı. Peter adamın Croydon'ların sekreteri olduğunu anladı.

İkisi de tek söz söylemeden içeriden bir kadın sesi duyuldu: «Kimse söyleyin de boyuna vızıldamasınlar.» Peter, üstünlük iddiasına rağmen bu sesin boğukluğuyla çekici ve ilgi uyandıran bir kadın sesi olduğuna karar verdi.

«Özür dilerim ama belki duymamışsınızdır diye düşündüm.» Kendini sekretere tanıttıktan sonra ekledi: «Servisimizde bir aksaklık olduğunu duydum. Bir yardımım dokuna-